

ДАКШИНА

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

Имало едно време един цар на Раджастан, който се казвал Камал Синг. Царството му било малко, но богато процъфтяващо. Камал Синг обаче не бил доволен — бил прекалено амбициозен. Събрал голяма и добре въоръжена войска и си спечелил име на могъщ и почти непобедим воин. Не е чудно, че от прекалено много власт и богатство, станал неразумен, глупав и високомерен.

Един ден няколко търговци от далечния Кашмир дошли в неговото царство. Те носели голям товар с прекрасни кашмирени шалове, които искали да продадат на царя. Камал Синг решил да покаже на търговците колко е богат, как и най-скъпите стоки не струват нищо за него. Той купил всички шалове и заповядал да ги изгорят. Пламъците се извивали до небето, а миризмата от изгоряла вълна седмици наред задушавала поданиците му.

Тази безсмислена и нагла постъпка разгневила богинята на богатството и успеха Лакшми. Тя решила да даде урок на самозабравилният се цар. Направила така, че неусетно да го обладае ненаситна страст към хазартните игри. И колкото повече играел Камал Синг, толкова повече губел. Скоро загубил не само богатството си, но и цялото царство. Станал последен бедняк. Унижен и отчаян, той напуснал царството си и тръгнал немил-недраг по широкия свят. В този труден час не го оставили само синът му Ашвини и снаха му Дакшина.

Тримата вървели, вървели. Сърцата им бил пълни с печал, едва влачели крака, уморени от дългото ходене. След много дни и седмици скитане по пътищата стигнали до столицата на друго царство. Решили да спрат там и да опитат късмета си. Построили си малка къщичка в края на града. Царят и синът му започнали да си изкарват прехраната с двете си ръце — нещо, което никога дотогава не били правили. Трошили камъни, превозвали товари, помпали вода от кладенците и вършели всякаква черна работа.

Дакшина била добра, разумна и жизнерадостна. Работела много и се грижела за къщата. Веднъж казала на мъжа си и на свекър си, че освен надниците, които изкарват, трябва да носят у дома и още нещо. Царят и синът се съгласили и всеки ден носели със себе си я по парче тухла, я греда или просто някой камък. Всъщност каквото паднело в ръцете им, те го носели в малката си къща.

Веднъж единственото нещо, което намерили, била една умряла змия. Ашвини я хванал за опашката и я понесъл. Когато пристигнали у дома, той я метнал на покрива. На следваща вечер, когато мъжете се прибирали, забелязали странно оживление в града. Попитали какво се е случило.

— Не знаете ли? — учудили се минувачите. — Тази сутрин царицата загуби една много скъпа огърлица. Била я оставила на перваза на прозореца. Изведнъж се стрелнал някакъв ястреб, грабнал я и отлетял. Царят оповести, че ще даде голяма награда на този, който намери огърлицата на царицата.

Камал Синг и Ашвини се върнали у дома и разказали на Дакшина всичко.

— Огърлицата на царицата ли? Мисля, че аз я намерих — възкликнала тя и очите ѝ светнали от радост.

— Намерила си огърлицата? — извикали мъжете. — Как е възможно това?

— Казвам ви, че съм я намерила и няма да ви кажа дума повече — отвърнала твърдо Дакшина. — Тичайте в двореца и разберете каква е наградата.

Ашвини се втурнал към двореца и запъхтяно се обърнал към първия царедворец, когото срещнал:

— Каква е наградата, която царят обеща на този, който донесе огърлицата?

Царедворецът не знаел и двамата отишли заедно да питат царя. Той отговорил, че е готов да даде всичко, което му поискат.

Ашвини се върнал при жена си и предал какво му е казал царят.

— Много добре — отвърнала Дакшина. — Хайде, да отидем при царя веднага.

Дакшина и мъжът ѝ забързали към двореца и се явили пред владетеля и жена му. С дълбок поклон Дакшина се обърнала към царицата:

— Ваше величество, това ли е вашата огърлица? — и подала скъпоценното бижу.

— Да, да! Същата е! — закрепцяла от радост царицата. — Но как я намери.

— Ваше величество — отвърнала Дакшина, — тази сутрин метях двора, видях един ястреб да каца на покрива на нашата къща. От

човката му висеше огърлица. А на покрива беше хвърлена една умряла змия. Ястребът пусна огърлицата, клъвна змията и отлетя.

— Колко съм щастлива! Мислех си, че вече никога няма да я видя — казала царицата. — Кажете, Дакшина, каква награда би желала да получиш. Ние сме ти толкова благодарни.

Младата жена се поклонила още веднъж.

— Ваше величество, не искам нито пари, нито земя. Всичко, за което ви моля е през нощта на Дивали всички къщи в града, включително и царският дворец, да не са осветени. Онзи, който непременно иска да запали фенер в чест на Лакшми, нека дойде до моята къща и да постави свещта или фенера си пред нея.

Дивали е един от най-големите индийски празници. Всички къщи се окичват с фенери в чест на Лакшми, която трябва да ги благослови. Царят и царицата били изненадани от тази странна молба. Те никак не харесали идеята на празника царският дворец да не бъде осветен, но трябвало да удържат на дадената дума. И така, барабанът оповестил на цялото царство, че през нощта на Дивали всички фенери и свещи да бъдат поставени около къщата на Дакшина.

Когато в края на есента настъпил Дивали, цялото царство потънало в тъмнина, само къщата на Дакшина била обляна от светлина. Лакшми пристигнала в града и се изненадала от мрака, който покривал всичко. Не могла да влезе в нито една къща, защото било тъмно. Накрая забелязала малката къщичка в края на града, която сякаш греела като слънце, и решила да пренощува там. Но Дакшина стояла пред вратата с голяма тояга в ръце.

— Стой! — извикала Дакшина, когато богинята се опитала да влезе вътре. — Ти не можеш да получиш подслон под моя покрив.

— Какво искаш да кажеш? — попитала богинята намръщено. После добавила. — Кажете ми, млада жено, защо всички къщи в града, с изключение на твоята са потънали в мрак? И защо, когато идвам да те благословя, ти дори не ме пускаш да вляза?

— Защо трябва да те приютя? Ти отнесе ли се добре с нас? Имаше ли милост към нас? Ти ни направи нещастни и всичко това заради жалкия ти гняв.

— Моля те, нека прекарам нощта в твоята къща — помолила Лакшми. — Обещавам ти да направя всичко, за да ти помогна. Заради тебе ще ви върна и загубеното царство.

Дакшина се усмихнала с най-сладката си усмивка и поканила богинята в къщата. Лакшми пренощувала и благословила дома на Камал Синг.

На другата сутрин Дакшина се събудила видяла, че цялата къща била пълна със злато и скъпоценни камъни. Камал Синг, Ашвини и неговата умна жена се отправили към тяхното царство и скоро си върнали всичко, което били загубили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.